

MOLNÁR KRISZTINA RITA

Fehér folt

Szerettem zenélni.
És a matematika felkavart.
Végül aztán
a költészet lett a part,
a világítótorony, hová kiúsztam
hullámok, sodródó részecskék között,
úsztam, úsztam,
nem, nem hajótörött,
csak mint ki tudja,
részecske és hullám
a fény, ami fele tart.
Tudja? Nem, így nem igaz.
Csak mint ki hullámszik felé és vele,
ennyit egy iskolás is ért,
hogyan ilyen a természete,
nem több, nem kevesebb,
egyszerű pötty,
míg mozog, nem vennéd észre,
de épp sötétedett
– a láthatatlan ilyenkor csíphető nyakon –,
mikor partot ért
a hullámlovas foton.

Nézd csak, lekaptam.
Látod a fehér foltot a fotón?